

[Sigsgaard.]

et hovedfag for vordende lærere, medens samtidsorientering, der burde være et helt afgørende fag, kun lige allernådigst har fundet sig en lille plads. Videre bærer forslaget præg af at være et kompromis på en kedelig måde. Man vil alt på én gang, man vil specialisere fagligt, men samtidig vil man stadig uddanne lærere til undervisning i snart sagt alt, men det kan simpelt hen ikke lade sig gøre. Man vil specialisere efter elevernes udviklingstrin, og det lyder kønt, men samtidig vil man uddanne lærere til at undervise i hele skoleforløbet lige fra 1. til 10. klasse. Man forsøger sig altså med den gamle kunst at blæse og samtidig have mel i munden. Det skal være noget særdeles rent mel, hvis resultatet ikke skal blive for broget.

Lad mig nævne et eksempel. Hvad med den studerende, der vælger historie og matematik som linjefag og specialundervisning som pædagogisk speciale? Han er fagligt kvalificeret til undervisningen i historie og matematik i f. eks. 9. klasse, men ikke pædagogisk kvalificeret. Han er pædagogisk kvalificeret til undervisning i specialklasser, men ikke nødvendigvis fagligt.

Men hertil kommer, at man helt uforståeligt foreslår at skille fagenes metodik ud fra seminariets undervisning i fagene. Det går slet ikke. Det faglige og det metodiske må nødvendigvis gå hånd i hånd. Der skal vi huske på, at de unge lærere, der kommer ud, selvfølgelig underviser, som de selv er blevet undervist, og ikke som de har lært at man skal undervise. Begrundelsen for ændringen er nok, at seminarielærerne med den uddannelse, som de fleste af dem har, ikke magter det metodiske. Det, man opnår ved forslaget, er at lette disse seminarielærere for deres dårlige samvittighed. Det kan være meget prisværdigt, men det havde været mere fornuftigt, om man videreuddannede seminarielærerne eller i hvert fald gav dem gode muligheder for videre uddannelse, så de blev i stand til også at varetage det metodiske. Det pædagogisk-metodiske kan ikke skilles fra det faglige. Der er derfor også stor risiko for, at det pædagogiske speciale på det nærmeste bliver en narresut. Men det ulykkeligste af det hele bliver, at den faglige viden, som lærerne går ud fra seminariet med, vil være

adskilt fra den pædagogiske. Man overlader til lærerne selv at integrere disse ting. Det tør siges, at den tillid, som man øjensynligt ikke har til seminarielærerne, har man i overmål til de studerende, hvis man tror, det eksperiment vil lykkes.

Efter gældende lov er der visse aldersbetingelser for optagelse på seminarierne. De har haft den gunstige virkning, at næsten alle studerende før deres optagelse har været beskæftiget i erhvervene, været på højskole, haft udenlandsophold, har arbejdet i børneinstitutioner el. lign. Dette værdifulde erfaringsgrundlag sælger man nu efter forslaget, så vidt jeg kan se, idet aldersbetingelserne sløjfes. Man kunne i stedet tænke sig at indføre en forpraktikordning under en eller anden form. En sådan tanke skal selvfølgelig drøftes nøjere igennem senere.

Man har helt opgivet at finde egnede kriterier, efter hvilke de uegnede kan udskilles fra optagelse eller videreuddannelse på seminarierne, og man har valgt den lette udvej at sortere efter faglig viden, men man er vel klar over, at læreregnethed umuligt kan måles på den måde. Overraskende er det, at man direkte afviser den praktiske mulighed for at vurdere læreregnetheden. Det forekommer i øvrigt mærkeligt, når man dog i udlandet, så vidt jeg er orienteret, faktisk vurderer egnetheden helt systematisk.

På side 33 i udvalgsbetænkningen står der mange kønne ord om de gode intentioner. Jeg tror, alle kan bifalde dem. Der er bare den kedelige hage ved det her, at den struktur, der herefter foreslås, står i stærkeste modstrid til intentionerne. Man har åbenbart reageret helt på rygmarven, da man fandt frem til de såkaldte klasselærerfag. De har næsten fra den berømte arilds tid været dansk, regning, skrivning og kristendomskundskab, og så skal det altså også blive ved med at være sådan, har man åbenbart tænkt. Betydningfuldt nok har man så suppleret op med legemsøvelser, et fag, der ligesom kristendomskundskab på ingen måde kan høre hjemme i selskabet. Burde vi dog ikke gøre os klart, at skolens fornemste opgave er at bidrage til personlighedens udvikling, og det sker vel først og fremmest i de såkaldt rekreative fag, som ikke burde være rekreative, men produktive, skabende. Disse fag burde altså